

Η Θεία Ανάληψη

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Αρχιμ. Γρηγόριος Κωνσταντίνου, Δρ. Θ. Ιεροκήρυξ Ι. Μ. Κασσανδρείας](#)

Την χαρμόσυνη Πασχαλινή περίοδο έρχεται να επισφραγίσει η Ανάληψη του Χριστού μας στους ουρανούς. Φθάνει η στιγμή που ο Νικητής του θανάτου Χριστός δείχνει τον τελικό προορισμό του ανθρώπου. Μέσα σε μία υπερκόσμια δόξα ο Αναστημένος Χριστός αποχαιρετά τον άνθρωπο και επιστρέφει στους ουρανούς. Στα τριάντα τρία χρόνια Του ο Χριστός που έζησε στη γη, δίδαξε, θαυματούργησε, ευεργέτησε, φανερώνεται, κρύπτετε, συνδιαλέγεται, σιωπά, χαίρεται, δακρύζει, πονάει, προδίδεται, συγχωρεί, πεθαίνει, ανασταίνεται και αναστημένος δεν εξαφανίζεται, αλλά ζει και φανερώνεται άλλοτε ξάστερα και άλλοτε «εν ετέρα μορφή», για να καταλήξει στο μεγάλο γεγονός της Αναλήψεως.

Καταφθάνει λοιπόν ο Θεός στη γη, ξεγελάει τον διάβολο, αρπάζει τοπλάσμα του από τον θάνατο και τη φθορά και τον ανεβάζει τόσο ψηλά, ώστε να τον κάνει συγκάτοικο και σύνθρονο της Αγίας Τριάδος. Ο Χριστός, χωρίς να πάψει να είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος ανεβαίνει στους ουρανούς με την Ανάληψή Του, για να πραγματοποιήσει τη μεγαλύτερη νίκη όλων των εποχών, τη νίκη κατά

των διαφόρων συκοφαντιών γύρω από το πρόσωπό του. Επιπλέον και η νίκη κατά του θανάτου, δεν θα είχε ολοκληρωθεί, αν ο Κύριος έμενε κάτω στη γη, έστω και αναστημένος και δεν επέστρεφε στον Πατέρα του. Με την Αναλήψη λοιπόν ο Χριστός μας δίδει το μήνυμα πως η αληθινή μας ελπίδα δεν βρίσκεται μόνο στο ότι κάποτε όλοι μας την ημέρα κρίσεως θα αναστηθούμε. Η αληθινή ελπίδα του καθενός μας δεν πηγάζει μόνον από το ότι δεν φοβόμαστε το θάνατο, αλλά στο ότι προσδοκούμε την αιωνιότητα, και στην ζωή κοντά στο Θεό. Είμαστε απολεσμένοι οδοιπόροι που δεν χαιρόμαστε, αλλά του εναντίον, χαιρόμαστε επειδή κάποιος μας έδειξε τον δρόμο που οδηγεί στον τόπο που όλοι ποθούμε να φθάσουμε, η Βασιλεία των ουρανών.

Η εορτή της Αναλήψεως λοιπόν δεν είναι μόνο μία δεσποτική εορτή, αλλά μια ανθρώπινη πανήγυρι. Είναι ένας θρίαμβος για τον πονεμένο και ξεπεσμένο άνθρωπο, της σύγχρονης εποχής μας που, στο πρόσωπο του Χριστού, ατενίζει τη θεϊκή δόξα. Ο Χριστός παίρνει τον άνθρωπο από την πτώση και τον οδηγεί στην

άνοδο. Τον γαντζώνει από τη λάσπη της αμαρτίας και το ανεβάζει στη δόξα της τρισηλίουθεότητας. Μόνον η αγάπη του Θεού μπορούσε να σκεφτεί μία τέτοια λύση για το δημιούργημά Του. Μήτε οι άνθρωποι όλων των εποχών μήτε ακόμη και οι άγγελοι ήταν δυνατόν να συλλογισθούν κάτι τέτοιο το ότι δηλαδή ο Θεός αγάπησε τόσο πολύ τον άνθρωπο, ώστε να κάνει τον άνθρωπο κατά χάρινθεό. Αυτό ήταν το πρώτο σχέδιο του Θεού για το πλάσμα Του που το βλέπουμε να πραγματώνεται την ημέρα της Αναλήψεως.

Αυτό το θείο μεγαλείο είναι δύσκολο να εκφρασθεί με λόγια. Ο καθένας μας παίρνει από τούτη την θεική ενέργεια ό,τι του επιτρέπει η διάθεσή του. Άλλος αναπηδά από χαρά και ελπίδα για τα μεγαλεία που μας περιμένουν και άλλος μένει παγερός και αδιάφορος. Σε μία εποχή που η λασπολογία δίνει και παίρνει ο άνθρωπος δεν έχει την αντοχή ούτε να φωνάξει ούτε να αντισταθεί, σε μία τέτοια εποχή έρχεται η Ανάληψη του Χριστού ως τελευταία και αποκλειστική ελπίδα προσφέροντάς μας παρηγοριά, χαρά και δύναμη.

Επί πλέον η Ανάληψη του Χριστού για μια ακόμη φορά μας διδάσκει πως τίποτε από την ψεύτικη πραγματικότητα που ζούμε δεν πρέπει να μας λυπεί «*ου γαρ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν, αλλά την μέλλουσανεπιζητούμεν*». Ό,τι ζούμε, θα τελειώσει και αυτό που μας περιμένει, είναι κατά πολύ τελειότερο και ατελεύτητο, ώστε να μην μπορέσει να το χωρέσει το μυαλό μας! Καθώς ο Κύριος ανεβαίνει στους ουραμούς, ανύψωσε μαζί Του και την πεσμένη φύση μας. Μας προσφέρει όμως την υπέροχη ελπίδα πως του είμαστε δικοί Του, μας περιμένει να ενωθούμε μαζί Του, αφού πρώτα Εκείνος ενώθηκε μαζί μας. Ο Αναλαμβανόμενος εις τους ουραμούς Χριστός μας δείχνει τον τελικό σκοπό της ζωής του καθενός μας. Ζούμε όχι για να περάσουμε στη γη καλά, ούτε για να στεναχωριόμαστε, όταν περνάμε άσχημα. Ζούμε για να επιδιώκουμε την μέλλουσα πόλιν, τον ουρανό. Εκείνον στοχεύουμε, διότι εκείνος μας ανήκει για πάντα. Όσο πιο πολύ προετοιμαζόμαστε για τα άνω, άλλο τόσο γίνεται πιο ευχάριστη και χαρούμενη η ζωή μας στη γη. Γι' αυτό ο απόστολος μας προτρέπει να μη δίνουμε σημασία σε ό,τι γίνεται γύρω μας, γιατί όλα είναι ψεύτικα και μάταια. Πολύτιμα και παντοτινά είναι μόνο αυτά που μας προσφέρει ο Αναλαμβανόμενος Χριστός, είναι αυτά που ετοίμασε από καταβολής κόσμου.

Ό Μέγας Αθανάσιος μας λέγει, πως ο Θεός κατέβηκε στη γη για να μπορέσουμε εμείς να ανεβούμε στον ουρανό! Αυτό ακριβώς γιορτάζουμε την ημέρα της Αναλήψεως! Αυτή είναι η πηγή της λαμπρότητας και της άρρητης χαράς. Αν ο Χριστός βρίσκεται στον ουρανό, κι εάν Τον πιστεύουμε και Τον αγαπούμε, τότε είμαστε κι εμείς μαζί Του, στο δείπνο Του, στη Βασιλεία Του. Εάν η ανθρωπότητα αναληφθεί μαζί Του, και δεν πέσει, τότε θα ανέβω μαζί Του κι εγώ προσκεκλημένος

απ' Αυτόν. Και "ένΑύτῳ" μού αποκαλύπτεται ο σκοπός, το νόημα και ἡ ἔσχατη χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Το καθετί γύρω μας μάς τραβά προς τα κάτω. Ατενίζω ὅμως τη θεϊκή σάρκα να ἀνέρχεται στον ουρανό, τον Χριστό να τραβά προς τα πάνω « **ένφωνῆσάλπιγγος**», καί λέω στον εαυτό μου και στον κόσμο: ἐδῶ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια για τον κόσμο και τον ἄνθρωπο, ἐδῶ εἶναι ἡ ζωὴ στην οποία ὁ Χριστός μάς καλεῖ ἀπό την αἰωνιότητα για την αἰωνιότητα.

Την ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν και τὰ ἐπί γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανόις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλά μένων ἀδιάστατος και βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγώ εἶμι μεθ' ὑμῶν και οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

PERMANENTLY_REMOVED